

Sygn. akt IV CSK 492/13

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku M. S.
przy uczestnictwie Gminy Miasta G., A. B., M. B., S. B. i D. S.
o stwierdzenie zasiedzenia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 18 lutego 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w G.
z dnia 27 lutego 2013 r., sygn. akt XVI Ca [...],

- I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- II. orzeka, że każdy uczestnik ponosi koszty postępowania związane ze swym udziałem w sprawie.**

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w G. z dnia 27 lutego 2013 r., wydanego w sprawie o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie, wnioskodawca M. S. uzasadnił wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania występowaniem w sprawie istotnych zagadnień prawnych, które przedstawił w formie trzech pytań. Powołał się ponadto na przepis art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., który jako przyczynę przyjęcia skargi do rozpoznania wskazuje potrzebę wykładni przepisów prawa. Kwestię tę skarżący pozostawił bez wyjaśnienia. Okolicznością uzasadniającą przyjęcie skargi do rozpoznania miała być także oczywista zasadność skargi wynikająca z oczywistego naruszenia prawa przez zaskarżone orzeczenie. Zdaniem skarżącego, „Sąd Okręgowy nie odniósł się w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia do wszystkich kwestii istotnych dla rozstrzygnięcia, a czyniąc swoje ustalenia nie wziął pod uwagę wszystkich okoliczności, pozostawiając je poza podstawą rozstrzygnięcia”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje w wyniku oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Wnioskodawca wskazał trzy przyczyny mające uzasadniać przyjęcie skargi do rozpoznania, przewidziane w art. 398⁹ § 1 k.p.c., jednak żadna z nich nie została wykazana.

Skarżący nieskutecznie powołał się na występowanie w sprawie istotnych zagadnień prawnych, a zatem na przyczynę, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Wykazanie jej wymagało precyzyjnego sformułowania konkretnego problemu prawnego, który miał się w sprawie pojawić, zaprezentowania różnych możliwych sposobów jego rozwiązania oraz przedstawienia argumentów przemawiających na rzecz każdego z nich, wyjaśnienia na czym polegają poważne wątpliwości związane z wyborem danego rozwiązania, przekonania o „istotności” przedstawionego problemu oraz o jego uniwersalnym charakterze, a zatem o tym, że jego rozwiązanie będzie służyło rozstrzygnięciu innych podobnych spraw (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz.11 i z dnia 23 grudnia 2008 r., IV CSK 454/08, niepubl.).

Uzasadnienie wniosku nie czyni zadość tym wymaganiom.

Wnioskodawca nie przedstawił istotnego problemu prawnego, którego rozwiązanie wiązałoby się z poważnymi trudnościami i wymagało rozstrzygnięcia w postępowaniu kasacyjnym, ograniczając się do postawienia kilku pytań będących jedynie wyrazem jego wątpliwości co do sposobu rozstrzygnięcia kwestii powołanych w skardze. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania brak argumentów prawnych, które mogłyby przekonać o tym, że w sprawie wystąpiło istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Skarżący uzasadnił wniosek w sposób typowy dla uzasadnienia podstaw skargi, powtarzając część argumentacji, która została powołana w ich ramach. Treść postawionych w skardze pytań oraz sposób uzasadnienia wniosku jednoznacznie wskazują, że wnioskodawca zmierzał jedynie do poddania pod osąd Sądu Najwyższego trafności zarzutów skargi, oczekując zbadania prawidłowości zaskarżonego orzeczenia, nie zaś rozstrzygnięcia istotnych zagadnień prawnych, o których mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Należy dodać, że uzasadnienie wniosku, podobnie jak uzasadnienie podstaw skargi, w znacznej mierze opiera się na kwestionowaniu poczynionych przez Sąd ustaleń faktycznych, co zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. jest niedopuszczalne, nie mogło zatem skutecznie służyć wykazaniu powołanej przesłanki.

Powołując się na art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., który jako przyczynę przyjęcia skargi do rozpoznania wskazuje potrzebę wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, skarżący nie przedstawił żadnych argumentów prawnych mających świadczyć o takiej potrzebie, co oznaczało jej niewykazanie.

Jeśli chodzi o oczywistą zasadność skargi, wnioskodawca nie uzasadnił twierdzenia o jej wystąpieniu stosowną argumentacją prawną zmierzającą do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia powołanych w skardze przepisów prawa materialnego, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz podstaw skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.). Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania z powodu jej oczywistej zasadności, skarżący ograniczył się do powtórzenia niektórych zarzutów skargi, nie wskazując nawet przepisów prawa, które miały - jego zdaniem - zostać naruszone, oraz do odwołania się do argumentacji prawnej przedstawionej w ramach uzasadnienia podstaw skargi. Odwołanie takie jest bezskuteczne, gdyż nie może zastąpić samodzielnej, odrębnej argumentacji prawnej służącej wykazaniu powołanej przyczyny uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52 oraz z dnia 3 grudnia 2003 r., I CK 421/03, Prok. i Pr. 2004, nr 2, poz.38). Ponadto argumenty powołane w ramach uzasadnienia podstaw skargi samodzielnie służą wykazaniu zasadności skargi, nie zaś jej zasadności kwalifikowanej.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., rozstrzygając o kosztach postępowania ze skargi stosownie do art. 520 § 1 w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c.